

Ἐφημερίδες που τὴν γράφει ὁ Σουρᾶς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος δάχη περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαῖν,
Κι' ὅταν ἔγω εἰσπνῶδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνοδωμένους θὰ διγῶμαι — διότι τοὺς ἀνίχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσὰ Ἐλευτηριῶν,
ἰσπὴ καίροσε πτωχίας — τρέχει τὸ Ἑλληναῖον,
Συνοδωτὴ γιὰ καθὲν χρόνο — φράγκα δόδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ἑνα ἕως μῆρη — δεκαπέντε καὶ ὅσὸ χιρῆ.
Ἄλλ' ἰδὼ συνοδωρῆται — ἔιν θὰ γίνονται ποτὶ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἄνκρατῆς — ἔιν περὶς συνοδωρῆται.
Κι' ὅστε θέλω νταραβέρι — μὴ κανένας κανοῖρη,
Γράμματα καὶ συνοδωρῆται — ἀποστῆλλονται σ' ἐμὶ.
Μὲς ὅσων φῶρον τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δεκάρα.

Πῶ! πῶ!.. τοῦ Ὀκτωβρίου δεκατέσσαρες,
μὰς ἦλθαν Αὐτοκράτορες καὶ Καίσαρες.

Διακόσια ἑβδομήντα κι' ἕνα,
ὁ νοῦς μου τάχει σὰν χαμένα.

Κι' ὁ «Ρωμῆς» προβάλλει
καὶ τὴ Νύφη ψάλλει.

Τὴ Νύφη στεφανώσετε τὴ μυριζήλεμένη...
ἀπὸ τὰ χιόνια ἔρχεται, ὅσων ἤλιο κατεβαίνει.
Μὴ τὴν παρακαλίσετε μὲ περασμένα χρόνια,
μὲ τῆς μεγάλης κλεφτουριάς τσαπραῖας καὶ μηλιόνια,
μὲ τοῦ Ὀλύμπου τῆς κορφαῖς καὶ τῆς ψηλαῖς ραχούλαις,
μὲ τῆς παλῆαις τῆς δόξαις μας καὶ ἄλλαις ἀναγούλαις.

Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ τὴ μυριζήλεμένη
μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της τὴν πολυπικραμένη.
Ἢ πρὶν Αὐτοκρατορίσσα τὸ χῶμά μας πατεῖ...
γιὰ μὴ στιγμὴ ἂν ἐλαμψε, τέτοια στιγμὴ τῆς φθάνει,
τριγύρω της μασχοβολὰ κι' ἀστράφα' ἡ ἀρετὴ
καὶ ὅτ' ἀ μαλλιά της πλέκεται μαρτυρικό στεφάνι.

Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ ὅτ' αὐφωτισμένα μέρη...
καθένας νοιώθε μέσα του λαχτάρα νὰ τὴν ὀθῆ,
κι' ὁ κόσμος τὴν ἐπρόσμενε ὡσάν τὸ περιστέρι,
ὅπου ὅσων Νῶε πέταξε μὲ τῆς ἐλῆας κλαδί.
Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ καὶ τὴ νοικοκυρά,
πού ἔχει τὸ βελόνι της γιὰ μοναχὴ χαρά.

Πριγκήπισσα ὅσων ἀργαλειὸ καὶ στοῦ σπητιοῦ τὴν τάξι,
δὲν εἶναι σὰν ἀρχόντισσα μὴ βρεξη καὶ μὴ στάξι,
στολιδί καὶ ὅσῆς Ρήγισσαις καὶ ὅσῆς νοικοκυραῖς,
σὲ ὅλα μοιάζει τῆς σεμνῆς καὶ φρόνιμης Ἀρήτης,
καὶ τὰ βαρετὰ μεταξωτὰ καὶ ὄλαις τῆς οὐραῖς
κουρέλια μόνο δρο λεπτῶν τὰ κὰν' ἡ ἀρετὴ της.

Τῶν Χοεντζόλλερν καύχημα καὶ ζηλευτὸ καμῆρι
μὲ καθεμιά παρθενικὴ καὶ τιμημένη χάρι,
ὁ ἴσχιος τοῦ πατέρα σου χαροῦμενος σὲ βλέπει,
πού σὰν τὸν ἤλιο θάμπανε τὸ στέμμα πού ἐφόρει...
ὅ,τι καλὸ γιὰ σένα ἴδων ταιριάζει καὶ σοῦ πρέπει,
τέτοιοι πατέρα γέννημα, τέτοιας μητέρας κόρη.

Τὴ Νύφη στεφανώσετε τὴ μυριζήλεμένη,
ἀπὸ τὰ χιόνια ἔρχεται, ὅσων ἤλιο κατεβαίνει.
Μὴν τῆς εἰπῆτε λεβεντιαῖς καὶ δόξας παραμυθία,
μονάχα ὅλα τὰ καλὰ ἡ μοῖρα νὰ τῆς κλώσῃ,
νὰ ρίξῃ ἴλιγγ παγωνιά μὲς ὅτ' ἔσπ' αὐτὰς μὰς στήθεα
καὶ εἰς τῆς παρακάξαις μας νὰ βάλῃ ἴλιγγ γινώσι.

